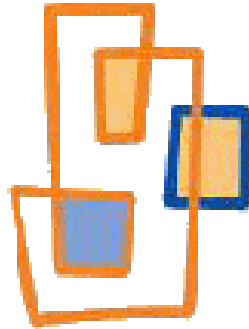

Jaarverslag 2013

Dokteranders Jan Fossen

Gespecialiseerd in professionele kwaliteitsontwikkeling

www.janfossen.nl

Kunst?	2
Vier persoonlijke impressies	3
Waarom zeven mij verontrust	3
Het meervoud van waarheid	3
Wanneer een kerkklok melancholisch maakt	3
Zou café Charlemagne nog bestaan?	4
Drie vragen	5
1. Wat heeft me het afgelopen jaar voldoening gegeven?	5
2. Waar ben ik nieuwsgierig naar het komende jaar?	6
3. Wat doet me vermoeden dat 2014 een goed jaar zal worden?	7

Kunst?

2013 wordt gekenmerkt door veel en intensieve opdrachten. Bij de specialisten hebben we ons druk gemaakt over het aantal disfunctionerende dokters en wat daar aan te doen is. Ook hebben we het Ministerie kunnen overtuigen om de opleidingsetalage te verlengen. De huisartsen hebben hun accreditatiesysteem verfijnd en aangescherpt. Ik ben geslaagd voor de opleiding tot hoofdauditor en ben er 35 keer op uitgestuurd: van Den Haag tot Enschede en van Steenbergen tot Kootstertille. Ook verschillende GGD' en hebben we bezocht om te zien op welke wijze artsen en verpleegkundigen inhoud geven aan de spreekuren. En dan tussendoor enkele uren lesgeven of een workshop met psychotherapeuten. 's Avonds en in de weekenden is er geregeld doorgewerkt tot zelfs de computer er moe van werd en aan vervanging toe bleek te zijn.

Dit jaarverslag heeft een andere opbouw dan tot nu toe. Naast een aantal korte, persoonlijke impressies, beantwoord ik een drietal vragen die mij intrigeren en structuur geven aan dit verslag, namelijk:

Vraag 1. Wat heeft mij het afgelopen jaar voldoening gegeven?

Vraag 2. Waar ben ik nieuwsgierig naar het komende jaar?

Vraag 3. Wat doet mij vermoeden dat 2014 een goed jaar zal worden?

Dit dwingt mij al schrijvende te reflecteren en te focussen. Met alle foto's, rekeningen, snoepjes en pennen om mij heen is dat nog een hele uitdaging. Oefening baart kunst.

Arnhem, 1 februari 2014

Jan Fossen

Vier persoonlijke impressies

Waarom zeven mij verontrust

Af en toe bekruipt mij het gevoel: hoelang kan dit nog goed gaan? Bijna zeven jaar werk ik zelfstandig en tot nu toe gaat het goed en zelfs steeds beter. Beter in de zin dat opdrachten vanzelf lijken te komen. Actieve acquisitie doe ik niet. Terwijl de crisis is gekomen en nu weer lijkt te gaan heb ik

Dokteranders de lucht in gekregen. Ook al vind ik het een prestatie en ook al ben ik daar trots op, zijn dit niet de zeven vette jaren geweest? Misschien heeft het te maken met de verhalen die ik van huis uit heb meegekregen over vette en magere jaren. En over het getal zeven: de drie aartsvaders en de vier seizoenen. Toen ik 49 werd bekwam mij ook zo'n onbestemd gevoel. Gelukkig ligt die tijd alweer ver achter me en is 56 nog lang niet in zicht.

Het meervoud van waarheid

'Een ZZP-er is duur'. 'Een arbeidsongeschiktheidsverzekering is onbetaalbaar'. 'Een notaris is kassa'. 'Een boek is leuker dan een e-reader'. 'Bier na wijn geeft chagrijn'.

Deze uitspraken zijn ten dele waar zijn. Of voor bepaalde personen waar. Maar soms worden ze als algemene waarheden verkondigd. Ik kan slecht tegen halve waarheden die als hele worden verkocht. Afzetterij noem ik dat gemakshalve maar even. Toen iemand mij laatst voorhield dat een ZZP-er veel duurder is dan iemand in loondienst gingen er lampjes branden. Is het eigenlijk wel zo? Nooit komen

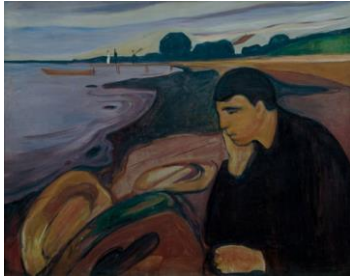
mensen met cijfers die dat aantonen. En dan heb ik het nog niet eens over de definitie van duur. Gaat het daarbij om geld? Als ik kijk naar de opdrachten die ik doe dan, kan een opdrachtgever blij zijn met een ZZP-er. De ZZP-er moet iedere dag zijn/haar meerwaarde aantonen. Bij ziekte hoeft de ZZP-er niet doorbetaald te worden. Bij vakantie evenmin. Dát is pas goedkoop. Een ZZP-er is niet alleen flexibel, maar stelt zich ook flexibel op. En proactief. Het juiste been uit bed en het beste beentje voor. Dat is een ZZP-er. En natuurlijk, ook mensen met een dienstverband stellen zich vaak zo op. Gelukkig maar. Misschien had ik dát moeten zeggen. Ik geloof in de constructie van vrijheid in gebondenheid. De vorm waarin is

daaraan ondergeschikt. Maar kom niet aanzetten met halve waarheden. Halve waarheden zijn per definitie niet waar. Daar hoef je geen filosoof voor te zijn.

Wanneer een kerkklok melancholisch maakt

Afgelopen jaar is onze dochter verhuisd naar Groningen. Dat wilde ze heel graag en dat is haar van harte gegund. Achttien jaar heeft ze met ons geleefd, eerst in Voorburg en de laatste 14 jaar in Arnhem. Daar is een einde aan gekomen doordat ze op kamers is gegaan. We hebben haar geholpen met, ja, waarmee eigenlijk. Het is een zelfstandig type en ze heeft zelf haar boeltje ingepakt. Is zelf op internet gaan grasduinen om een kamer te zoeken. Is afgereisd naar Groningen voor een

hospiteeravond. En heeft zichzelf daar dusdanig verkocht dat ze mocht blijven. We hebben wèl

geholpen met verhuizen, met laminaat en met inrichten. Allemaal goed nieuws zou je zeggen. Maar toch. Op een dag was ze weg. Ook de anderen waren weg naar werk en school. Ik zat alleen in de kamer, de hond lag in de mand. Ik keek naar buiten en zag een kerkklok. Het zonnetje scheen. De koffie smaakte goed. Op dat moment voelde ik wat ze achterliet. Ik bleef even zitten en liet het tot me doordringen. Er is een periode afgesloten. De mijlpaal is geslagen. Zonder troost. En

vooral ook zonder medelijden.

Zou café Charlemagne nog bestaan?

In 1983 leerden we elkaar kennen in studiestad Maastricht. In Café Charlemagne aan het Onze-Lieve-Vrouweplein (what's in a name) dronken we wat. We gingen samen naar Marokko. Er begon iets te

bloeien. Mijn solo reis door Syrië, Israël en Egypte heeft geen roet in het eten gegooid. Met een baard kwam ik terug. We hadden enkele jaren een LAT vanuit Tilburg en Den Haag. We kochten een huis in Voorburg en liepen hard door het Haagse bos. Het strand was dichtbij, de snelweg ook. Het auto ongeluk bracht ons dicht bij elkaar. Beide kinderen bleken gezond. We verruilden de woning met Arnhem en mengden ons in de buurt. Hoog en laag, dik en dun. De bossen in, de lanen uit. Eigen toko opstarten. Vrijheden behouden. Dertig jaar. Hoe is het mogelijk? Google zegt dat het nog bestaat.

Drie vragen

Onderstaande vragen kwam ik onlangs tegen en leken mij een goede basis voor dit verslag.

Vraag 1. Wat heeft me het afgelopen jaar voldoening gegeven?

Vraag 2. Waar ben ik nieuwsgierig naar het komende jaar?

Vraag 3. Wat doet me vermoeden dat 2014 een goed jaar zal worden?

1. Wat heeft me het afgelopen jaar voldoening gegeven?

Boek visitatie

In november is dit boek uitgekomen en het biedt een leidraad voor ontwikkeling, implementatie, evaluatie en onderhoud van richtlijnen. Bestemd voor zorgverleners, beleidsmakers en bestuurders. Van de 300 bladzijden heb ik er aan ongeveer acht mogen meewerken: visitatie en richtlijnen. Samen met drie anderen hebben we dat hoofdstuk een nieuwe impuls gegeven op basis van de teksten uit de eerste druk. Dat bleek minder eenvoudig dan gedacht en is gepaard gegaan met veel afstemming, zowel onderling als met de redactie. Het resultaat mag er zijn en daar ben ik trots op.

Optimaal functioneren

In december is door de Orde van Medisch Specialisten het Visiedocument Optimaal functioneren van medisch specialisten gelanceerd. Daarin geven de wetenschappelijke verenigingen hun visie op de

wijze waarop medisch specialisten hun functioneren kunnen verbeteren en disfunctioneren zoveel mogelijk kunnen voorkomen. Ook de verantwoordelijkheden van de vakgroep, de medische staf en de Raad van Bestuur worden aangehaald omdat het een in elkaar grijpend “systeem” is. Daar is veel werk voor verzet. Een werkgroep van medisch specialisten en een klankbordgroep met bestuurders uit koepelorganisaties (Inspectie, Toezichthouders, Ziekenhuizen etc.) hebben dit gezamenlijk uitgewerkt. Van beide groepen mocht ik de secretaris zijn. Op 12 december is het persbericht uitgegaan en besteedde het Algemeen Dagblad er aandacht aan op de voorpagina. Het visiedocument zelf is natuurlijk veel mooier en te vinden op de website van de OMS: www.orde.nl.

Derde kerstdagloop

Derde kerstdagloop, halve marathon, 21,1 km. Nooit eerder gedaan. Met zwager Johan en partner Nelly, terwijl schoonzus Ankie en de kinderen Hedwig en Eimert de zeven km liepen. Het was een mooie tocht: langs het Openluchtmuseum, richting de Veluwe, over de A50, naar de brandtoren en zo langzamerhand weer terug naar sporthal Valkenhuizen. 1:45 had ik mij ten doel gesteld. Dat ik daar ruim onder liep (1:38) heeft mij verbaasd. Er was zelfs iemand die vond dat ik maar eens aan de marathon moest gaan denken. Ach, het streelt mijn ego en daar blijft het bij.

Als ik bovenstaande antwoorden overzie, lijkt het erop dat ik tevreden ben over *prestaties* die ik heb neergezet. Dan kan ik nog zo hard roepen dat het doel de weg is, maar misschien ken ik mijzelf minder goed dan ik had gehoopt. Het doel mag dan de weg zijn, maar ik wil het doel wél halen. Op tijd. En naar tevredenheid. De weg wordt daar dan toch ondergeschikt aan gemaakt.

2. Waar ben ik nieuwsgierig naar het komende jaar?

Implementatie van een visie

Op welke wijze kunnen we een slinger geven aan het stimuleren van functioneren en (daarmee) het

voorkomen van disfunctioneren van medisch specialisten? Deze vraag kan holistisch beantwoord worden. Een visie neerleggen is stap één. Deze visie uitwerken tot concrete producten en activiteiten is de volgende. Het is een vraag die betrekking heeft op medisch specialisten, maar ook op de omgeving waarin ze werken. Het heeft betrekking op de kwaliteit die professionals leveren, maar ook op het systeem waarbinnen dat geleverd wordt. Op het gevaar af dat je je met iedereen gaat bemoeien. De meeste aandacht zal uitgaan naar de wetenschappelijke verenigingen die zich een rol willen toe-eigenen. Bijvoorbeeld door leden beschikbaar te hebben voor een onderzoek naar disfunctioneren in een ziekenhuis.

Blog op facebook

Een goede vriend schrijft iedere dag een blog en via facebook wordt deze verspreid. Hij is daar in de zomer mee begonnen en doet dat nog steeds. Ook op eerste kerstdag, nieuwjaarsdag, de weekenden, vakanties: iedere dag een blog = iedere dag een blog. Het zijn zeer lezenswaardige blogs van zo'n 300 woorden. Inmiddels heeft hij een schare trouwe lezers verzameld. Sommigen zelfs zo trouw dat ze iedere ochtend een vast ritueel hebben waar de blog een rol bij speelt: laptop open, koffie erbij en lezen maar. En als onverhoopt de blog iets later verschijnt dan zetten ze een bericht op facebook: waar blijft de blog? Als blogger heb je dan toch iets bereikt. Hoelang gaat hij dit volhouden? Er is nogal wat discipline nodig om iedere dag een blog te schrijven. Het jaar zal zeker worden volgemaakt, hem kennende, maar daarna? We gaan het meemaken.

Schoolzoon

Als je de vijfde klas van het VWO haalt zonder noemenswaardige problemen, dan kun je wel wat. Mij is dat nooit gelukt, ik had er zes jaar voor nodig. Zoonlief doet het. Ik zal niet zeggen 'gewoon', maar

When you are in deep SHIT, say nothing, and try to look like you know what you're doing.

hij doet het wel. Met frisse tegenzin staat hij iedere dag weer op en pakt monter z'n tas in, smeert zwijgzaam boterhammen en geeft een vluchtige kus voor hij de deur achter zich dichtsmijt. De meeste vakken zijn saai. Alleen gym is wel leuk en laatst hoorde ik dat maatschappijleer niet onaardig is. Ik kan mij dat helemaal niet meer zo herinneren van de middelbare school. Toen ik van 5 havo naar 5 vwo ging kreeg ik ineens de geest. Ik had het veel meer naar m'n zin dan de jaren ervoor. De prestaties

werden ook beter. Maar geen idee wat ik erna zou gaan doen. Dat speelt ook bij hem. In ieder geval niet direct studeren, zei hij laatst. Ik ben erg benieuwd. In de eerste plaats hoe hij dit jaar gaat afmaken. Ik heb er alle vertrouwen in.

'Krijgen we het af?' 'Houden we het vol?' 'Hoe brengen we het in de praktijk?' Dit zijn de terugkerende thema's. Discipline is de pijn die je accepteert om je missie te volbrengen, heb ik iemand onlangs horen zeggen. Het blijkt een terugkerend thema te zijn. Iedere keer weer die discipline. Discipline, het is wat.

3. Wat doet me vermoeden dat 2014 een goed jaar zal worden?

Flauwe humor

Dat er nog steeds flauwe humor bestaat. Humor die vroeger bestond uit wat het verschil is tussen een dood vogeltje, of waarom een koe is omdat ie springt, is nu getransformeerd tot plaatjes met bijpassende teksten. Er zijn klaarblijkelijk mensen die zich daarmee bezig houden en mij een goed moment willen bezorgen. Dat lukt ze vrij goed.

Hoopgevende individuen

Soms heb ik het gevoel achter de feiten aan te lopen. Technische snufjes die mijn leven kunnen veraangenamen laat ik links liggen. Muziek beluister ik nog meestal via een CD. De laptop is inmiddels jaren oud en loopt op XP. En als ik loop heb ik lang niet altijd een zelf regulerend en vocht absorberend shirtje aan, laat staan een winddicht jackje daaroverheen. Maar het stelt mij dan weer gerust als ik

lees dat Remco Campert, wiens columns cadeautjes zijn, nog werkt op een typemachine met lint. En dat hij waarheden verkondigt als 'schrijven mag dan het tegenovergestelde van leven zijn, maar eenmaal dood komt er niets meer van'.

Nieuwe perspectieven

Ik heb een punt bereikt waarop ik mij minder zorgen maak over de toekomst. In die zin dat ik keuzes maak voor opdrachten die ik ga doen. De eerste stap daartoe is gezet door een lopende opdracht terug te geven aan de opdrachtgever. Daarmee hoop ik ruimte creëren die ik wil gebruiken voor andere zaken. Die stap was belangrijk en zie ik als volgende fase in mijn ZZP carrière. Niet meer als een dolle opdrachten afwerken en nieuwe starten, maar ook reflectie inbouwen en oriëntatie op nieuwe horizonnen. Noem het desnoods de magere jaren.

Door mijn oogbalken kijkend naar bovenstaande antwoorden zie ik een rode draad. Deze bestaat uit prestaties, discipline en mooie dingen maken. Dat laatste vind ik een hoopgevende wending en die eerste twee heb je daarvoor nodig. Doet mij denken aan een boek als *Verbeter de wereld, begin een bedrijf*, waarin omzet en winst niet onbelangrijk wordt gevonden, maar ook zeker niet op de eerste plaats komen. Zakelijke idealisten die warm geld verdienen. Ik draag ze een warm hart toe. Toen we rond de kerstdagen in het Kröller Müller museum waren kwamen we er weer een tegen. Op eigen wijze becommentarieerde hij de kunst. Het was een genot om naar te luisteren en we hebben alle schilderijen gezien waar hij iets over te zeggen had. En gelachen dat we hebben.

Dat gaan we doen. Anders. Eigentijds. Tegendraads.

Het wordt mooi!

Ik mocht kiezen

Ik wist het niet.
Ik koos de vrede.

De waarheid en de schoonheid,
ik liet ze gaan,
en ook de wijsheid en de weemoed -
zelfs de liefde
die zo verwonderd naar mij keek,
zwarte wolken dreven met haar mee.

Vrede, het was vrede.
En in de verste hoeken van mijn ziel
dansten wezens
waarvan ik zelfs nog nooit had gehoord!

En in de hemel hing een andere zon.

Toon Tellegen
Uit: Gedichten 1977 - 1999.
© Amsterdam, 2000.

